

menat cap a l'obra; no podien restar inèdites les seves gestes que és necessari divulgar per a recordar-les als que les han oblidades i perquè se n'assabentin els joves que ho ignoraven.

Però, tota l'alegria per uns i curiositat per altres, en començar a llegir tota la tasca del Col·legi en temps de la dictadura, restarà enterbolida pels mots que segueixen al títol del llibre, quan després de dir "Memorias de un secretario", escriu a continuació aquestes paraules que signifiquen un veritable i definitiu adéu... "que, al dejar de serlo, promete lo que el cuervo de la fábula".

Vol dir, i això és lo més sensible, que les seves ratlles seran el seu testament de secretari. Parrizas deixa la secretaria, i potser, si esbrinéssim les causes que l'han mogut a retirar-se definitivament a la seva llar, veuríem que tots hi hem posat el nostre bri. L'actual Secretari que ha lluitat amb braó contra els nostres tradicionals enemics, que ha plantat amb cara altiva debat a les altes autoritats, que ha estat sumariat, que ha salvat, junt amb els altres antics companys de Junta de Govern, que el Col·legi no hagués anat a parar a mans d'éssers rastrers i indesitjables, es troba actualment mancat del calor de la gratitud que tots li devem, i que si bé tots en el fons sentim, ens manca la valentia de dir-ho públicament.

Quan tots els companys s'apinyaven estretament per a combatre l'enemic, era ell el primer d'anar al sacrifici; ara, si bé un xic més esmorteït aquell, veu com el bloc mèdic no té la consistència d'abans; que si bé es lluita, és per cercar lluïment personal d'algú; que hom té que lluitar no sols contra els nostres seculars enemics d'ací i d'allà, sinó que per assolir un èxit en profit del nostre estament, hom té que distreure energies i temps, que gasten forces, per a fer front als escamots que cerquen la drecera perquè no tenen prou pit per a caminar per l'ample camí a ple sol.

I aquesta lluita sostinguda l'abat i l'anorrea; lo que no pogué el curanderisme ni les imbecilitats d'un poder, ho pot fer les inexplicables lluites entre companys que esterilitzen tota acció, sobretot la d'aquells que no treballen *pro domo sua*, sinó que tenen, com En Parrizas i tants altres, especial satisfacció en treballar obscurament (1).

I si alhora hi afegim que l'agraïment que tots sentim per ell, no hem sabut exterioritzar-lo, guardant-lo cohibit dins nostre pit, acabarem, potser, donant-li tota la raó, malgrat l'essència d'aquestes paraules tinguin un perfecte sentit derrotista.

S'acosta el mes de març i amb ell la renovació parcial de la Junta de Govern, i veig com aquesta figura, que per espai de vuit anys ha lluitat, voluntàriament i abans d'acabar el manament que li conferiren pel març del 28, es retira a la seva llar. Es retira content i alegre, mirant el passat, segurament per oblidar el present; el procés que ha passat, malgrat ésser molt humà, és desgraciadament molt lògic.

Veig com poc a poc la seva silueta es va difuminant... com deixa la seva estela una lliçó digna d'ésser estudiada i aprofitada...

I la veueta de l'egoïsmo que tots portem dins nostre si, em diu a cau d'orella... Aprèn!

CALICÓ

(1) Potser algun dia, no molt llunyà, parli extensament de ço que al·ludeixo en aquest paràgraf, serà el dia que voluntàriament em desprengui del llast de directiu.